

39- Truyện Nói Về Con Của Vua Pháp Hộ Bị Mẹ Giết Hại

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ Đề-bà-đạt-đa vì si mê không có trí tuệ nên đối với Thế Tôn thường sinh lòng ganh ghét, giận dữ, mắng nhiếc. Nhưng Đức Phật đối với Đề-bà-đạt-đa, không hề có tâm oán hận thù hiềm.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, chẳng hay việc ấy như thế nào?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Đâu phải hôm nay Ta mới bị Đề-bà-đạt-đa mắng nhiếc, mà trong thuở xưa Ta cũng thường bị ông ấy mắng nhiếc và Ta thường nhẫn nhục.

Các Tỳ-kheo lại bạch Phật:

–Chúng con muốn được nghe việc thuở ấy, cúi xin Đức Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Trong Hiền kiếp này, tại nước Ba-la-nại, có vị vua tên là Phạm-ma-đạt-đa. Vua ấy cai trị nhân dân bằng chánh pháp, nhân dân có cuộc sống sung túc, an vui vô cùng.

Phạm-ma-đạt-đa có hai vị phu nhân. Vị thứ nhất tên là Thiện Ý, vị thứ hai tên là Tu Thiện Ý. Phu nhân lớn bản tánh thuận hòa, rất hợp ý vua, nhưng lại không có con. Phu nhân thứ hai chỉ sinh được một thái tử rất thông minh lại nhân từ, hiếu thảo với cha mẹ. Do đó vua rất yêu thương và cho thái tử đến trường học tập sách vở.

Một hôm, thái tử đưa phu nhân lớn rời thành, ra ngoài dạo chơi giải trí vui vẻ, thái tử gửi ít rượu và thức ăn về hoàng cung cho mẹ mình.

Lúc ấy bà phu nhân mẹ thái tử rất tức giận, dùng lời lẽ độc ác mắng chửi:

–Ta thà đâm vào cổ giết chết thái tử để lấy máu uống, chứ nhất định không dùng rượu của nó gửi về.

Lúc ấy có sứ giả chạy đi báo cho vua biết về sự việc như vậy. Vua nghe tâu nổi giận, liền sai người đem thái tử giao cho phu nhân, xem bà có giết được không. Khi gặp thái tử, phu nhân định đâm cổ con mình. Thái tử cúi mình chấp tay thưa mẹ:

–Con đâu có lỗi gì, mà phải bị mẹ đâm vào cổ như vậy?

Người mẹ nói:

–Do phụ vương người bảo ta giết, không phải lỗi ở ta.

Thái tử nghe mẹ nói, liền đến trước mẹ sám hối lỗi lầm. Nhưng phu nhân không nghe, liền giết thái tử. Nhờ có tâm lành, nên khi chết đi, thái tử được sinh lên cõi trời Đao-lợi.

Lúc ấy chỉ là hạng phàm phu bị mẹ nhục mạ và giết hại, vậy mà Ta không hề sinh tâm oán hận. Huống chi ngày nay, Ta đã vượt ngoài ba cõi, cơ sao lại không thể đối với Đề-bà-đạt-đa mà sinh lòng thù bi?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, thái tử lúc bấy giờ, nay chính là Ta, còn người mẹ bấy giờ nay là Đề-bà-đạt-đa.

Lúc bấy giờ các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M